waarin 4 onderscheidene Presbyteriaansche kerken gevonden worden, bijv. eene behoorende tot de Staatskerk, eene zich aangesloten hebbende bij de »Free church", eene derde behoorende tot de »Cameronians" en een vierde in verband staande met de »original secessional Church." De offervaardigheid in zulk eene gemeente moet wel groot zijn, waar men 4 predikanten en 4 kerken onderhouden kan.

Het comité van een vereeniging tot bestrijding van ontucht, heeft eene oproeping gericht tot alle predikanten in Engeland, om den strijd te aanvaarden tegen gewettigde ontucht in de Britsche bezittingen in Indië en elders. In Indië regeert Engeland over 257 millioen menschen en huldigt daarbij het meest verderfelijke stelsel dat er te denken is; vrouwen die zich aan ontucht overgeven krijgen daarvoor »license", terwijl houders van »bordeelen" eveneens van een »license" moeten voorzien zijn.

Hetzelfde stelsel volgt men in alle Britsche bezittingen en te recht wordt daaromtrent opgemerkt, dat Engeland nog grooter kwaad doet als het dien stand van zaken laat begaan, dan toen het den slavenhandel begunstigde. Mocht deze oproeping weerklank vinden.

Het ontbreekt in Engeland in deze dagen niet aan »oproepingen tot vereenigd gebed." Men geeft dan tegelijk geheele lijsten op van dingen, die in de gebeden behooren te worden herdacht.

Eigenlijk zijn de meeste dier uitnoodigingen niet anders dan pogingen, om met eenigen drang zekere dingen onder de aandacht van het Christelijk publiek te brengen, waarbij het is op te merken, hoe in die oproepingen de grootste nood van het Engelsche volk over het hoofd gezien, ja zelfs niet met name genoemd wordt. Met het oog hierop is het een verblijdend teeken, dat op de »Mildway-Park-Conferentie", gehouden 22, 23 en 24 Juni, een der aanwezigen het voorstel deed om te bidden, dat God Engeland mocht verlossen van de macht van het Pausdom, en dat de pogingen die gedaan werden om de Engelschen ontrouw te maken aan de waarheid, zouden mogen mislukken, opdat Engeland geen verbond sluite met den dood, en het zie wat Satan in het verborgen werkt.

Nadat dit verzoek gelezen was, antwoordde de groote vergadering hierop met een luid »amen."

Schotland. Uit de Algemeene Vergadering van de Vrije Schotsche Kerk.

In het laatst van de maand Mei kwam de Algemeene Vergadering van de Vrije Schotsche Kerk te Edinburgh samen. Wij deelden reeds mede wat deze vergadering uitsprak, in zake eene vereeniging met de Schotsche Staatskerk; het deed ons goed te vernemen dat de Vrije Kerk niet wil te zamen smelten met eene kerk, die wel tegenwoordig het goed recht van de *disruption* (scheiding) erkent, waardoor de Vrije Kerk, onder leiding van Dr. Chalmers, ontstond, — maar de geldelijke voordeelen niet wil opgeven, welke haar het loopen in het staatsgareel schenkt.

Het verwondert ons echter, dat er in de *Free Church* elk jaar gesproken wordt over al of niet vereenigen met de Staatskerk, doch dat er geen stemmen opgaan, om tot vereeniging te komen met twee oudere Vrije Presbyteriaansche kerken, welke in Schotland gevonden worden: nl. de Kerken der *Baronians* en die der *Original Secessionalists*. Wij achten dat het in de eerste plaats op den weg ligt van de Algemeene vergadering, om te trachten de hinderpalen en vooroordeelen uit den weg te ruimen, die eene vereeniging aan deze Presbyteriaansche kerken in den weg staan.

Het *Sustentation fund* van de Vrije Kerk bleek in het afgeloopen jaar milde bijdragen te hebben ontvangen. Bekend is het dat alle gemeenten, rijke en arme, aan dit fonds bijdragen en dat daaruit alle leeraars worden bezoldigd. Voor dit fonds werd door de gemeenten de enorme som van *f* 2,065,500 bijeengebracht, dat is *f* 2670 meer dan in het voorgaande jaar. Ongeveer een tiende deel van de saamgebrachte som werd verkregen door giften en legaten, het overige $^9/_{10}$ door vaste contributiën. Minder verbazend zal ons dit feit schijnen als men weet, dat 200,000 personen voor het fonds bijdragen.

En hoeveel tractement krijgen dan de leeraars nu wel, zal men ons vragen? Tot 1857 ontvingen zij *f* 1464; in 1858 *f* 1660; in 1865 *f* 1800; in 1875 werd het *f* 1920. Op die hoogte is het tractement gebleven. Of hij een predikant in eene gemeente in de Hooglanden van 150 zielen is, of dat hij arbeidt in eene kerk van 1000 zielen; het tractement is hetzelfde. Bovendien wordt steeds uit hetgeen in de kas overblijft, eene jaarlijksche gift aan de predikanten gedaan, die vóór verleden jaar en verleden jaar van *f* 100 tot *f* 200 bedroeg.

Is het niet opmerkelijk dat men in de Engelsche Episcopale kerk er over spreekt, om een kapitaal van 12 millioen te samen te brengen, teneinde tegemoet te komen aan de behoeften van predikanten die geen voldoend inkomen hebben, en dat het evenzeer noodig blijkt in de Schotsche Staatskerk, dat men gelden bijeen brengt, om in den nood, waarin vele plattelandspredikanten verkeeren, te voorzien?

De opmerking is wel eens gemaakt dat, wel beschouwd, de vrije offers der gemeente op den duur een ruimer en een vaster inkomen waarborgen, dan de tractementen welke door den Staat gewaarborgd worden.

In de vergaderingen van de General Assembly of synode van de Vrije Kerk, zijn ook vertegenwoordigers van zusterkerken aanwezig geweest. Zoo woonden ook vier deputaten van de Ierssche Presbyteriaansche kerk de vergaderingen bij. Deze deputatie had echter ook de synode van de Schotsche Staatskerk bezocht. Daar had een der leden verklaard de Staatskerk te beschouwen als de »moederkerk," terwijl hij de Vrije Kerk als een van hare loten beschouwde. In zijne toespraak liet deze deputaat deze beschouwing wel achterwege, schoon hij overigens in de synode van de Vrije Kerk dezelfde woorden sprak, als hij in die van de staatskerk had gesproken; doch kennelijk was dit weglaten van eenige zinsneden slechts beleefdheidshalve gedaan.

Volgens ons gaat het niet aan, tegelijk naar de Staatskerk en naar de Vrije Kerk te deputeeren. Met een van beiden kan men slechts kerkelijke gemeenschap oefenen. Is men het gevoelen toegedaan, dat de erkenning van de zijde van den Staat, de Staatskerk tot de moederkerk maakt, of haar tot »de historische kerk van Schotland" stempelt, dan behoort men het in de broeders van de Vrije Kerken te laken, dat zij met die Staatskerk niets meer uitstaande willen hebben. Is daarentegen de moederkerk die, welke de beginselen der Reformatie en der convenants heeft vastgehouden, welke kerk eerst wel onder de verdrukking van de zijde der Staatsoverheid gezucht heeft, maar daarvan kerkelijk verlost werd, dan heeft men de Vrije Kerken als de moederkerken te beschouwen.

Het spreekt daarom als van zelf, dat men het woord van dezen afgevaardigde niet met die sympathie aanhoorde, als men dit anders pleegt te doen. Dr. Hamilton, zoo is zijn naam, had de positie, welke de Free Church inneemt, misbruikt.

WINCKEL.

Voor Kinderen.

Voorgoed genezen.

Er was eens een rijk heer, die slechts een eenig zoontje had. Natuurlijk hielden en hij en zijn vrouw van dat kind zeer veel, en daarom waren zij te meer bedroefd en beangst, toen het jongentje op den leeftijd van vier jaren ernstig ziek werd, zoo ziek dat de dokter verklaarde: »Het kindje zal nooit weer beter worden, als gij het niet naar een ander land zendt. Dan is er nog kans dat gij het behoudt."

Zoo vertrok dan het knaapje, en daar de ouders onmogelijk mee konden gaan, werd het gebracht bij boerenlieden, op een plek, waar het altijd de frissche, gezonde buitenlucht kon genieten. Met vele tranen namen de ouders afscheid, doch reeds na een paar maanden bemerkten zij welk een goeden raad de geneesheer had gegeven, want het knaapje was als met den dag beter geworden, en om kort te gaan, na twee jaren kwam de kleine Karel — zoo heette hij — bij zijn ouders terug, zoo gezond en flink als men maar denken kon. Iedereen stond er over verwonderd.

Doch hoe verblijd de ouders ook waren, dat zij hun kind gezond en sterk hadden wedergekregen, weldra bespeurden zij iets, dat hun veel verdriet deed. De kleine Karel was namelijk daar buiten, onder de vreemde lieden, die hem moesten verzorgen, zooals men dat noemt verwend geworden. Men had den boer en zijn vrouw op het hart gedrukt, vooral goed voor den kleine te zorgen en hem al 't nodige te geven. De goede lieden hadden dit echter zoo begrepen, dat zij den kleine niets mochten weigeren. Misschien ook waren zij bang hem te zullen verliezen of zijn ouders te mishagen, als ze hem niet altijd zijn zin gaven. Om kort te gaan het jongentje was een recht bedorven kind geworden. Hij was zoo gewoon altijd zijn zin te krijgen, dat hij als een zot begon te schreeuwen en met de vuisten te slaan, als hij iets dat hij wilde hebben niet dadelijk kreeg, of als 't hem werd geweigerd. Hij was nog geen halven dag in huis of men merkte dat, en hoe langer hoe meer bleek dat Karel wel naar 't lichaam was vooruitgegaan, maar dat zijn hart, boos van der jeugd af, gelijk alle, niet geleerd had zich te voegen onder den wil van hen die de Heere over hem gesteld had.

(Slot volgt).

VOOR WEETGRAGE LEZERS.

Wel spreken.

De welsprekendheid is, gelijk we reeds gemerkt hebben, een groote kunst, maar tegelijk ook een zeer schoone, en 't is misschien wel daarom dat zij tegenwoordig onder de jongelui zooveel beoefenaars vindt. In alle kringen en vereenigingen van jonge menschen hoort men tegenwoordig van wedstrijden in het voordragen. (Nederlandsche jongelui moesten zich schamen, dat zij, gelijk soms geschiedt, spreken van een »concours in het improviseeren").

Dat zulke wedstrijden nu dikwijls droevig uitvallen is waar, en ook dat dit komt wijl de strijders de wapenen niet weten te hanteeren. Wie pas de handgrepen van 't geweer leert, behoort niet bij een schietwedstrijd.

Een recht welsprekend man behoeft eer hij dien naam mag dragen zeer veel, en dat vergeet men. Men zet een dak op het huis terwijl de muren nog niet half klaar zijn.

Het eerste wat iemand noodig heeft is een degelijke, grondige *kennis van onze taal*.

Zonder een taal, dat stemt ieder toe, is er aan geen spreken, dus ook aan geen wèl spreken te denken. Gij moet weten wat elk *woord*, wat elke saamvoeging van woorden tot een *zin* beteekent, en ook hoe de woorden tot elkaar in *verband* staan. Weet gij dat niet, dan begrijpt ge ook zelf niet wat ge voordraagt en zijt dus ook niet in staat het naar behooren te doen.

Als ge b. v. te lezen hebt:

»De spijkers bogen van de vracht,"

dan zal dit voor iedereen onduidelijk zijn, die niet weet dat »spijker" ook »zolder", »voorraadschuur" beteekent.

Onlangs vroeg mij iemand, die een vers zou voordragen: Wat beteekent toch die regel:

»Hij ging, een leeuw des wouds, den vijand te gemoet"?

Mijn jonge vriend las daaruit dat de *vijand* een leeuw des wouds was, doch dat klopte niet, want er stond vlak achter dat de vijand lafhartig vluchtte. Hier werd dus de *zin* niet begrepen, die is: Hij ging, *als* een leeuw des wouds, enz., of eigenlijk nog iets meer zegt.

En eindelijk zal iemand die de vormen welke het verband aanwijzen niet vat, er licht inloopen als hij b. v. volzinnen aantreft als: »Den vader bewees de zoon alle eer"; »Hij liet het zijn vrienden voorlezen"; »Zij zijn gezegend!" enz.

Nu is dit alles het meest van kracht bij gedichten. Want dichters veroorloven zich allerlei vrijheden, omzettingen en dergelijke dingen, soms zelfs zoo dat het dubbelzinnig wordt of gekunsteld. En daar nu juist de welsprekendheid veelal gezocht wordt of zich oefenen wil door verzen voor te dragen, heeft wie dat doet de taalkennis dubbel noodig.

Maar ook als ge welsprekend wilt zijn in hetgeen ge zelf voortbrengt, is u die kennis hoognoodig. Er is in Frankrijk twee eeuwen geleden een dichter geweest die Boileau 1) heette. Hij was zeer knap en hoewel zijn gezamenlijke gedichten niet meer dan één deeltje vormen, is hij toch een der meest beroemde mannen. Dat komt grootendeels door de zuiverheid van zijn taal. Hij werd dan ook bijgenaamd »De geesel der slechte schrijvers." Deze Boileau nu zegt ronduit: »Zonder taalkennis is de beste schrijver toch altijd, wat hij ook doe, een brekebeen". Men kan er gerust bijvoegen: ook de beste spreker.

De vrienden gelieven daarover eens na te denken, tot een volgenden keer.

HOOGENBIRK.

1) Spreek uit Boa-loo.

Ingezonden Stukken.

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie.)

GENUM, 11 Juli 1887.

Mijnheer de Redacteur!

Het stuk uit het tot dusver stille Ede, wat aangaat het doleeren daar ter plaatse, geplaatst in *de Heraut* van 26 Juni j.l., bevat eene *onwaarheid*. Ik lees daarin onder anderen, »dat Ds. Kalshoven te Ede gekomen is niet tot een zegen, maar tot een geesel, wat ook in zijne *vorige gemeente* het geval was, als we ons niet vergissen."

Overtuigd als ik ben, dat Ds. Kalshoven te Wanswerd c. a. tot een zegen is geweest, daar er onder zijne prediking aldaar zielen tot God bekeerd zijn, heb ik gemeend, die onwaarheid aan het licht te moeten brengen, en den steller van het stuk uit Ede de verzekering te geven, dat velen uit zijne vorige gemeente hem gaarne zouden terug wenschen. Onttrekt het volk, dat God vreest, zich aan de prediking van Ds. Kalshoven, — men zie in dezen wel toe, wat men doet.

Dat een ieder zich beproeve of zijne vreeze wel waarachtig uit God zij. De ware vreeze Gods gaat zeker met geen hoon of laster gepaard.

Onze Heer en Heiland zegt: »Hebt uwe vijanden lief, zegent ze, die u vervloeken, doet wel dengenen, die u haten, en bidt voor degenen, die u geweld doen en u vervolgen," als gij meent, dat Ds. Kalshoven daaraan schuldig staat, wat ik in de verste verte niet gelooven mag.

Wanswerd. B....

[Gaarne plaatsen wij dit stukje van iemand die het blijkbaar goed meent. Zijne herinnering aan hetgeen in Matth. 5 ten aanzien van »hoozen en onrechtvaardigen" als des Christens roeping wordt voorgesteld, komt ook zeker nooit te onpas. Maar ter wille van die leering mag toch zeker niet vergeten worden, wat ons elders wordt voorgehouden ten aanzien van »broeders," die tegen ons zondigen. En zou de heer B. werkelijk van oordeel zijn, dat het voor een geroepen »Dienaar des Woords" eene kleinigheid is, de partij te steunen van hen, die *in* Christus' kerk de leervrijheid voorstaan, die zichzelven stellen in het regiment dat aan Christus alleen toekomt, die een beroep op Gods Woord slechts beantwoorden met een beroep op menschelijke reglementen, en die de belijders bij menigte uitwerpen terwijl zij de bestrijders van Gods Woord in ere handhaven? RED.]

Gereformeerde Gezindheid.

Doleerende Kerken.

DRIETAL: Hatderwijk, W. van den Bergh te Voorthuizen, Ploos van Amstel te Reitsum en Vonk te Oldebroek.

BEDANKT: Rotterdam, G. v. Goor te Bunschoten.— De Lemmer, Eesterga en Follega, C. Ynsonides te Waspik. — Groningen, G. van Goor te Bunschoten (Utrecht).

Christelijke Gereformeerde Kerken.

BEROEPEN: Waddingsveen, Jonkman te Noordeloos.

AANGENOMEN: Stadsmusselkanaal J. Buikema te Koornhoorn.

BEDANKT: Haarlemmermeer, oostzijde, W. Kapteijn te Workum.

Synodale Genootschapskerken.

TWEETAL: Nijehaske en Haskerdijke (alphab.) Jaarsma te Balk en Kalkman te Mooster.

BEROEPEN: Altfort en Appeltern, W. van den Berg te Well en Ammerzoden c. a. — Ermelo, G. Boer te Urk. — Zutfen, G. J. de Hoest S. Jz. te Leeuwarden. — Enschede, M. Schuurman, pred. bij de jChr. Ger. kerk te de Leek. — Wijngaarden, A. J. van Wijngaarden te ter Aa. — Renkum, P. Kiftenbelt te Hoevelaken. — Lopik, E. A. Lazonder te Oosterwolde (Gelderland) Loon op Zand (Loonschendijk), H. J. P. van der Linden te Schoonrewoerd. — Zandeweer c. a., J. A. Corstius te Oldenzijl en Oosternieland. — Varik (bij Tiel), A. van Hasselen te Soesterwoude.

AANGENOMEN: 't Woud, H. G. Botermans, cand. te Rotterdam.

BEDANKT: Elst (cl. Wijk bij Duurstede), C. Hattink te Apeldoorn. — Tholen, C. Ynzonides te Waspik. — Lutten, G. Spijkerboer te Krimpen aan de IJsel. — Maria Hoorebeke (België), J. W. A. Notten, pred. bij de Chr. Ger. gem. te Rotterdam. — Neerlangbroek, J. L. Tichelaar te Ouddorp. — Akkooi (cl. Bommel), P. Mes te Giesen-Nieuwkerk.

Advertentiën.

GETROUWD:

Mr. J. C. SASSE,

Griffier bij het Kantongerecht te Almelo,

EN

Mejonkvrouw A. J. BREMS.

Almelo, Leipzig, 2 Aug. 1887. (381)

Heden verscheen bij **J. A. WORMSER**, te **Amsterdam:**

„Sion door recht verlost",

TIJDREDE DOOR

Dr. A. KUYPER.

Prijs . . . . *f* 0.50.

Nog zijn eenige exempl. voorhanden van:

Tweeërlei Vaderland,

DOOR

Dr. A. KUYPER.

Prijs . . . *f* 0.50.

Vrije Universiteit.

„Jongelieden van goede hope".

Meermalen ontmoette ik vrienden, die mij de vraag deden: »Zijn de studenten aan de Vrije Universiteit nu allen bekeerde jonge mannen, en zoo niet, hoe kan men hen dan tot de studie, inzonderheid tot die der Theologie, toelaten? Het zal toch wel voor een Leeraar een eerste vereischte zijn, dat hij-zelf een levend gemaakt lid der Kerke Christi zij?"

Ik antwoordde hierop natuurlijk, dat ik dit niet wist en dit ook door niemand met onfeilbare zekerheid geweten kon worden, en wees er dien Broeder op, dat de Gereformeerde kerk slechts één maatstaf kende, dien zij aan te leggen had om te oordeelen wie al of niet voor een levend lidmaat gehouden mocht worden, namelijk: *Belijdenis en wandel*.

Toch kan het misschien geen kwaad, eens te onderzoeken, hoe onze nuchtere Gereformeerde Vaderen over dit onderwerp dachten, en dan vindt men in hunne geschriften aangegeven, dat zij oordeelden, dat voor de studie, vooral voor die der theologie, moesten toegelaten worden dezulken, die geacht mochten worden *»jongelieden van goede hope"* te zijn.

Hieronder verstonden onze vaderen, dat die jeugdige mannen zich bogen onder het Woord des Heeren, hetzelve erkennende voor wat het is: de geopenbaarde waarheid Gods.

Verder, dat hun wandel dienovereenkomstig moest zijn; dat zij in hunne voorbereidende studiën bewijzen hadden gegeven, aanleg en gaven te bezitten; dat zij geen spraakgebrekkigen mochten zijn; en eindelijk, dat zij geen zoodanig lichaamsgebrek mochten hebben, dat aanstoot kon geven, of oorzaak van kleinachting of zondigen spot zou kunnen worden.

Wel strekten hunne *wenschen* verder, maar nimmer hunne *eischen*.

Te moeten wachten met zich tot de studie te begeven, tót zij eerst, met volle geloofsbewustheid, rekenschap konden geven van de hope die in hen was, kwam dan ook in hunne gedachten niet op; deze zorg lieten zij voor later blijven.

En dit kon dan ook niet anders, daar, volgens de waarneming, ons door Godzalige schrijvers meegedeeld en zeker wel door niemand weersproken, de minste bekeeringen plaats grijpen in de vroege jeugd en hoogen ouderdom.

Ja, er zijn schrijvers, die, hoewel ook hierin de absolute Vrijmacht des Heeren ten volle erkennende en die zich ook wel der vele uitzonderingen bewust waren, toch niet aarzelden, om als hunne ervaring neêr te schrijven: dat verreweg de meeste *duidelijk waarneembare* toebrengingen plaats vonden op den leeftijd tusschen 25 en 50 jaren.

Vóór en na dien leeftijd werden ze zeldzamer en kon dus van uitstel van studie, tot men hieromtrent meerdere zekerheid van de personen, hier bedoeld, verkreeg, geen sprake zijn, daar dan de beste tijd des levens voor de studie verloren ging.

Zij ontkenden natuurlijk niet, dat een leeraar zich *ook* zijne *inwendige* roeping bewust en door eigen ervaring, gewerkt door den Heiligen Geest en dus overeenkomstig en door het Woord des Heeren, instaat behoorde te zijn, om anderen geestelijk te kunnen besturen; en dat, bij gemis hiervan, er wel geen ongelukkiger mensch kon zijn dan een onbekeerde predikant; maar zij wisten ook wel, dat een doode belijder, indien hij in de voorwerpelijke waarheid recht stond, soms gebruikt werd, om anderen den weg des levens te wijzen, evenals een doode hand aan den weg, waarop duidelijk leesbaar de plaats, waarheen die weg leidt, aangegeven is, den reiziger zeer te stade kan komen om hem van dool- en zijpaden af te houden, en de plaats zijner bestemming te doen bereiken; terwijl daarentegen een levend, maar nog onkundig, persoon oorzaak zou kunnen zijn (en soms ook werkelijk is), dat iemand, althans tijdelijk, aan het dwalen raakt.

Kennis werd door onze vaderen wel niet *over*, maar toch *zeer hoog geschat*, ja onmisbaar geoordeeld. — »Kennis en *leven*" bleef natuurlijk ook hun ideaal.

Laat ons ook hierin onze Gereformeerde Vaderen navolgen en voor onze jongelingen van den Heere ootmoediglijk bidden, dat zij door Hem toegerust mogen worden met wat geen schepsel hun geven kan, maar ook, dat zij middelijk door de studie de zoo onmisbare kundigheden mogen verkrijgen, opdat zij straks, als Leeraar door den Heere aan zijne kerke geschonken, zijne schapen mogen leiden in de grazige weiden van Gods Woord en eens mogen leeren spreken naar het harte van het Israël Gods.

W. KUHLER Wzn.

In dank ontvangen:

Voor de Vereeniging:

Aan Contributiën: door den heer A. Verduyn te Oudshoorn *f* 22.50; aan Schenkingen: door Idem *f* 9.50 van den heer R. Huizinga te Appingadam *f* 2.50; van J. M. S. te Raamsdonk *f* 2.50; door Ds. F. W. J. Wolf, te Odijk, gecollecteerd in een preekbeurt te Neer-Langbroek *f* 2.50; door Ds. E. C. van Baerle van een particulier te Wageningen *f* 10; door den heer H. Moerman, te Nieuw-Helvoet, van vrienden voor 't laten lezen van »Uit de Diepte" *f* 1; door Ds. H. Hoekstra te Utrecht, van N. *f* 1; door Prof. F. L. Rutgers, van G. Kuyper en zijn twee zoons te Edam *f* 10.

Voor het Hospitium:

Van den heer A. Gr. op de B. bij A. *f* 2.50 van den heer G. C. E. *f* 10.

Voor het Studiefonds:

Bij Prof. Dr. A. H. de Hartog ingekomen: door den heer A. B. Stompff, te 's Gravenhage, van Mej. S. *f* 1.50, van Mej. B. v. S. *f* 0.50, samen *f* 2; door Ds. Hoekstra, te Utrecht, van N. N. *f* 1.50; van den heer A. Gr. op de B. bij A. *f* 2.50, G. J. N. te A. *f* 1, J. W. Kzn. te Bl. o. L. *f* 5, G. A. H. te B. *f* 10, van Mej. D. U. *f* 2, S. U. *f* 2 en N. G. *f* 2, allen te A.; samen *f* 6; J. N. te B. *f* 3.

S. J. SEEFAT, *Penningmeester.*
Lijnbaansgracht 248.

SCHOTSCHE ZENDINGSKERK.

GODSDIENSTOEFENING.

Zondagmorgen, 10 uur, F. W. A. KORFF.
Zondagavond, 6 uur, F. W. A. KORFF.
Dinsdagavond 8 uur, Optische Voorstelling betreffende China en de Chineezen, met verklaring door een Oud-Resident van China. (Zie de advertentie).

VERSCHENEN:

De Drie Formulieren van Eenigheid,

VOOR KERKELIJK EN HUISLIJK GEBRUIK UITGEGEVEN

DOOR

Dr. A. KUYPER.

BENEVENS HET

KORT BEGRIP DER CHRISTELIJKE RELIGIE,

uitgegeven door de Predikanten

C. A. RENIER en B. VAN SCHELVEN.

VIJFDE VIJFDUIZEND.

Prijs gecartonneerd f 0.40; 25 Ex. f 9.50; 50 Ex. f 18.

De uitgaven **zonder Kort Begrip** zijn vervallen, de prijs van deze uitgave is **belangrijk verminderd**.

DE UITGEVER,
Amsterdam. **J. A. WORMSER.**

PELOUBET & Co., te NEW-YORK.

REED-PIPE-ORGAN,

(PIANO STIJL).

De aandacht van Orgelliefhebbers, Organisten en Kerkbesturen wordt gevraagd voor het **REED-PIPE-ORGAN**, instrument van nieuwe vinding, van PELOUBET & Co., te *New-York*, fabrikanten van de beroemde

Standard Organ — Model-Orgel.

De toon van het **REED-PIPE-ORGAN** is van indrukwekkende schoonheid en is van zoo uitstekende hoedanigheid, dat hij op gelijke lijn met het beste Pijporgel, ja zelfs in vele opzichten daarboven moet worden gesteld; hij paart verbazende kracht aan aangrijpende, bezielende liefelijkheid en biedt een ongekenden rijkdom aan schakeeringen.

Terwijl het **REED-PIPE-ORGAN** dezelfde voordeelen biedt als een Pijporgel van eerste kwaliteit, behoeft het veel minder ruimte, geen onderhoud en het kost slechts een derde van den prijs. De soliditeit is volstrekt.

Door de eerste Organisten en Musici in de Vereenigde Staten zijn deze Orgels geëxamineerd en zij hebben eenparig de meest onverdeelde bewondering en waardeering voor het **REED-PIPE-ORGAN** uitgesproken.

HET STANDARD ORGAN,

MODEL-ORGEL,

van PELOUBET & Co., te *New-York*, onderscheidt zich gunstig door zijnen omvangrijken, lieflijken en zangrijken toon, groote soliditeit en schoonen vorm, en is in eene sorteering van 25 exemplaren doorloopend in mijne Magazijnen voorradig.

Men vrage Catalogus.

General-Agentschap voor Nederland.

C. KETTNER, **AMSTERDAM,**
1ste Magazijn en Kantoor, Kalverstraat 52. **Groote Magazijnen en Fabriek, Spuistraat 231.**

OOST-INDIË.

Nederlanders, die dienstnemen bij het Indische leger ontvangen, bij het aangaan van eene zes-jarige verbintenis

een handgeld van DRIE HONDERD GULDEN.

Aanbrengpremie TIEN GULDEN.

Nadere inlichtingen zijn gratis te bekomen bij het Departement van Koloniën en bij alle Burgemeesters.

GEDRUKT TER KON. NED. STOOMDRUKKERIJ, WARMOESSTRAAT 106 TE AMSTERDAM.